

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **L. Z.**, zastoupena Mgr. Tomášem Fabíkem, advokátem, sídlem Chládkova 2024/28, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, **za účasti I)** obec K.-B., **II)** Mgr. Ing. R. O., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2015, č. j. KUOK 73691/2015, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci ze dne 7. 3. 2017, č. j. 65 A 69/2015 - 45,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta její žaloba proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „správní orgán I. stupně“), kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o dodatečné povolení stavby „přístavba a nástavba zahradního domu ev. č. X“ na pozemku

parc. č. X, k. ú. K.. Důvodem zamítnutí žádosti byla skutečnost, že povolovaná stavba, útulek pro opuštěné psy, byla v rozporu s územním plánem obce K.-B.

[2] Správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobkyně ze dne 21. 10. 2013 o dodatečné povolení změny dokončené stavby s odůvodněním, že žalobkyně provedla změnu dokončené stavby zahradního domku (přístavbu dvoupodlažní dřevostavby vzájemně propojené se stávajícím zahradním domkem a nástavby obvodového nosného zdiva severozápadní, jihovýchodní a jihozápadní stěny) bez jakéhokoliv rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu za situace, kdy jedinými rozhodnutími stavebního úřadu ohledně předmětné stavby bylo kolaudační rozhodnutí stavby zahradního domku se sedlovou střechou ze dne 27. 7. 2000 a kolaudační rozhodnutí přístavby zádveří ze dne 29. 11. 2011 s tím, že provedený stavební záměr je v rozporu s územně plánovací dokumentací, přičemž správní orgán I. stupně vycházel z obecně závazné vyhlášky č. 1/2006 obce K.-B., kterou byla vyhlášena závazná část územního plánu obce ze dne 16. 3. 2006. Provedením nepovolené nástavby 2. NP a přístavby došlo k půdorysnému rozšíření stávajícího zahradního domku, nově zastavěná plocha stavby činí 71 m^2. Dále došlo k navýšení celkového obestavěného prostoru stavby na 400 m^2. Stavba má po dokončení změny nepravidelný půdorysný tvar a nesplňuje kritéria zahrádkářské chatky závazně vymezené územním plánem obce, jelikož překračuje parametry maximálně zastavěné plochy o 31 m^2 a obestavěného prostoru o 200 m^3. Stavba dále nesplňuje kritérium zahradního účelového objektu (svým objemem nesouhlasí s charakterem drobné stavby, obsahuje místnosti a neslouží výhradně jen pro uchování nářadí a prostředků nezbytných k údržbě zahrady a zahradních výpěstků, případně pouze k chovu drobného zvířectva). Funkční využití stavby nelze označit za chov drobných hospodářských zvířat, proto umístění objektu není v dané lokalitě přípustné. Dle správního orgánu I. stupně nesplňovala stavba též podmínky pro budování jiných větších objektů individuální rekreace, neboť umístěním objektu uprostřed pozemku je popřen princip umisťování objektů bydlení podél veřejného prostranství, tedy splnění podmínky jednotného pojetí uličního parteru, přičemž pozemek, na kterém je stavba umístěna, nesplňuje požadavky § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území. Zároveň z hlediska formy stavby pro bydlení není splněna podmínka § 22 odst. 2 téže vyhlášky.

[3] Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že mu v řízení o žalobě proti rozhodnutí nepřísluší přezkoumávat zákonnost územního plánu, neboť k tomu slouží jen řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Správní orgány dle názoru krajského soudu správně identifikovaly, že navrhovaná stavba je s územním plánem v rozporu. Krajský soud dále uvedl, že napadené rozhodnutí žalovaného nepovažuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť je v něm vyloženo, že útulek pro opuštěné psy nespadá do kategorie staveb pro chov drobného hospodářského zvířectva, které územní plán na daném území připouští.

[4] Dle názoru krajského soudu nemohla obstát ani argumentace žalobkyně, že na zřízení stavby existuje silný veřejný zájem. Ani velmi silný veřejný zájem totiž nemůže odůvodnit povolení stavby, která je v rozporu s platným územním plánem. Správní orgány neporušily procesní práva žalobkyně, neboť jí v průběhu řízení jasně avizovaly, že navrhovanou stavbu považují za rozpornou s územním plánem; z průběhu řízení vyplývá, že si žalobkyně této skutečnosti byla vědoma. V souladu s § 51 odst. 3 správního řádu

potom nebyl důvod vést ve věci další dokazování, neboť žádost nemohla být úspěšná právě pro rozpor s územním plánem.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v kasační stížnosti uvedla identické námitky jako v žalobě a uplatnila kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) i d) s. ř. s. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku i rozhodnutí správních orgánů spatřuje v tom, že se nevypořádaly s jejím klíčovým argumentem, dle nějž je třeba stavbu vyhodnotit jako objekt sloužící veřejnému zájmu.

[6] Dále stěžovatelka uvedla, že rozsudek krajského soudu popírá základní zásady činnosti správních orgánů, konkrétně zásadu ochrany práv nabytých v dobré víře dle § 2 odst. 3 správního řádu a zásadu, že správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, dle § 2 odst. 4 správního řádu. Kdyby krajský soud a správní orgány postupovaly v souladu s těmito zásadami, musely by přihlédnout k významu azylového zařízení pro potřebné psy, pro něž stát není schopen zajistit adekvátní prostory, a už vůbec ne v předmětné lokalitě.

[7] Dle názoru stěžovatelky je rozhodnutí žalovaného vnitřně rozporné, jestliže žalovaný uvedl, že stavba má sloužit jako psí útulek, avšak zároveň dospěl k závěru, že takové využití nelze označit za chov drobných hospodářských zvířat. I touto úvahou měl žalovaný zatížit své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

[8] Stěžovatelka konečně uvádí, že jí nebylo umožněno řádně hájit svá práva, respektive že nebyl důvod k postupu § 51 odst. 3 správního řádu. Krajský soud i správní orgány podle jejího názoru k věci zaujaly formalistický přístup, aniž by uvedly jakoukoliv okolnost, která povolení stavby brání. Tím byly porušeny principy dobré správy.

[9] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[10] Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána včas, osobou oprávněnou, jež splňuje podmínky řízení obsažené v ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s., a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval kasačními námitkami, které lze podřadit pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a d) s. ř. s., tedy námitkami nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu.

[14] Je třeba předeslat, že rozsudek, a stejně tak i rozhodnutí správního orgánu, nemůže být nepřezkoumatelné jen proto, že stěžovatelka úvahy v něm uvedené považuje za nesprávné, mylné či nezákonné. Nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů je takový zamítavý rozsudek krajského soudu, z něhož není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, případně z něj nevyplývá, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS a nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97).

[15] Napadený rozsudek krajského soudu však uvedeným požadavkům dostál. Ohledně skutkových otázek krajský soud vycházel z nesporného stavu zjištěného již napadeným rozhodnutím žalovaného, především ze zjištění, že dodatečně povolovaná stavba sloužila jako útulek či azylové zařízení pro opuštěné psy. Toto skutkové zjištění nebylo nutné žádným způsobem doplňovat či konkretizovat, neboť krajský soud založil své rozhodnutí na právní úvaze, dle níž útulek pro psy na daném území nemohl být povolen pro rozpor s územním plánem.

[16] Též právní úvaha krajského soudu je v napadeném rozsudku vyložena zcela srozumitelně. Krajský soud uvedl, že účel povolované stavby nespadá pod žádný z účelů předpokládaných pro dané území v územním plánu. Dále měl za to, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí z platného územního plánu jako opatření obecné povahy musí vycházet, a tedy nemůže dospět k jinému závěru, než že stavba nemohla být dodatečně povolena. Tato úvaha je zcela koherentní, srozumitelná a přezkoumatelná. Lze snad připustit, že krajský soud mohl blíže rozvést, proč psí útulek nepovažoval za zařízení pro chov drobných hospodářských zvířat, avšak i tato jeho úvaha je přezkoumatelná, neboť z napadeného rozsudku zcela zřejmě vyplývá, že krajský soud psy za drobná hospodářská zvířata nepovažuje. Lze tedy uzavřít, že rozsudek krajského soudu je přezkoumatelný.

[17] Z obdobných důvodů neobstojí ani námitky spadající pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., kterými stěžovatelka zpochybnila přezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného.

[18] Žalovaný, stejně jako krajský soud, ve svém rozhodnutí jednoznačně vyložil, že stavbu považuje za rozpornou s územním plánem, a proto ji nelze dodatečně povolit. Není pravdou, že by rozhodnutí žalovaného bylo vnitřně rozporné v částech, na něž odkazuje kasační stížnost. Tvrzení žalovaného, že povolovaná stavba slouží jako azylové zařízení pro opuštěné psy, není v rozporu s právním posouzením této stavby jako neplnící žádný z účelů, které pro stavby v daném území stanoví územní plán. Stejně tak zjištění, že stavba má sloužit všeobecně prospěšnému účelu, není v rozporu s hodnocením tohoto účelu jako v daném případě rozporného s územním plánem, respektive zákonem. I žalovaný, stejně jako krajský soud, mohl blíže vysvětlit, proč psy nepovažuje za drobná hospodářská zvířata, avšak i v případě jeho rozhodnutí platí totéž, co v tomto ohledu Nejvyšší správní soud výše uvedl k rozsudku krajského soudu. Ani napadené rozhodnutí žalovaného tedy není nepřezkoumatelné.

[19] Další kasační námitkou, kterou lze podřadit pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., je tvrzení stěžovatelky, že ve věci nebyl důvod k postupu podle § 51 odst. 3 správního řádu a správní orgány měly ve věci dále shromažďovat podklady, ačkoliv dospěly k závěru, že je stavba v rozporu s územním plánem. I tato námitka je však nedůvodná.

[20] Podle § 51 odst. 3 správního řádu *„[j]e-li v souladu s požadavky § 3 zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne*".

[21] Nejvyšší správní soud má zcela v souladu se závěry rozsudku krajského soudu za to, že důvody pro postup podle citovaného ustanovení dány byly. Správní orgány dospěly k závěru, že stavba nemůže být dodatečně povolena, protože je v rozporu s územně plánovací dokumentací, a tedy i s požadavky § 90 písm. a) stavebního zákona (k tomu viz níže). Skutkové okolnosti, z nichž správní orgány vycházely při tomto posouzení, tedy účel stavby jako psího útulku, nebyly stěžovatelkou zpochybňovány, a tedy k nim nebylo ani třeba vést dokazování nad rámec samotných podání stěžovatelky. Bylo by tedy zcela zbytečné vést jakékoliv další dokazování k případným dalším podmínkám povolení stavby, neboť správní orgány měly za to, že ani splnění všech ostatních podmínek by beztak k povolení stavby nemohlo vést. Právě v takové situaci je namístě aplikovat ustanovení § 51 odst. 3 správního řádu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2017, č. j. 2 As 73/2017 - 44, bod 26).

[22] Konečně Nejvyšší správní soud posoudil námitku nesprávného posouzení právní otázky krajským soudem, tedy námitku spadající pod kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatelka měla za to, že psí útulek jako obecně prospěšnou stavbu bylo nutné povolit z důvodu ochrany veřejného zájmu.

[23] Na řízení o dodatečné povolení stavby se podle § 129 odst. 2 věty sedmé zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, (dále jen „stavební zákon") užijí přiměřeně ustanovení § 90 a § 110 až 115 stavebního zákona.

[24] Podle § 90 písm. a) stavebního zákona ve znění do 31. 12. 2017 se v řízení posuzoval mimo jiné soulad záměru s vydanou územně plánovací dokumentací (od 1. 1. 2018 soulad s obecnými požadavky na využívání území).

[25] Závazným podkladem pro rozhodnutí žalovaného byla obecně závazná vyhláška obce K.-B. č. 1/2006 Sb., kterou se vyhlašuje závazná část územního plánu Je nutno konstatovat, že stěžovatelka nenavrhla zrušení územního plánu obce K.-B.. Podle územního plánu obce jsou dotčené pozemky par. č. X a X, k.ú. K.-B. součástí stabilizované plochy zahrádkové lokality sloužící pro individuální obhospodařování vymezených a intenzivně osazených pozemků, zejména zahrad v samostatných lokalitách. V dané funkční ploše je přípustná výsadba okrasných a užitkových rostlin a chov drobných hospodářských zvířat při splnění hygienických podmínek vůči okolní zástavbě. Dle platných funkčních regulativů využití plochy „RZ" – plochy zahrádek je v předmětné funkční ploše přípustná výstavba objektů souvisejících s obhospodařováním zahrad a to zahrádkářských chat do maximální výměry 40m^2 nebo zahradních účelových objektů. Za

zahradní účelové objekty jsou považovány stavby pro uchovávání nářadí a prostředků k údržbě zahrady a zahradních výpěstků, případně chovu drobného zvířectva.

[26] Ze žaloby proti rozhodnutí nevyplývá, že by stěžovatelka považovala územní plán obce K.-B. za nezákonný. Přitom stěžovatelka si byla vědoma toho, že její stavba není v souladu s územním plánem, jestliže požadovala přerušení stavebního řízení z důvodu podání návrhu na změnu územního plánu. Jelikož stěžovatelka v žalobě nenamítla nezákonnost územního plánu obce a se žalobou proti rozhodnutí žalovaného tak nespojila návrh na zrušení opatření obecné povahy podle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s., nebyly dány podmínky pro odstranění vady podání, které by obsahovalo námitky proti územnímu plánu jako takovému. Krajský soud proto neměl důvod postupovat v intencích usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2016, č. j. 5 As 194/2014 – 36, č. 3470/2016 Sb. NSS. V odůvodnění usnesení rozšířený senát uvedl, že pokud žalobce společně se žalobou proti rozhodnutí, kterým bylo opatření obecné povahy aplikováno, výslovně neučiní návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části podle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s., ale v rámci žalobních bodů tvrdí nezákonnost aplikovaného opatření obecné povahy, pak je namístě žalobce (navrhovatele) vyzvat podle § 37 odst. 5 s. ř. s. k odstranění vad jeho podání, které spočívají v nejasnosti, zda zamýšlí podat žalobu proti individuálnímu aktu aplikujícímu opatření obecné povahy společně s návrhem na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části dle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s. Krajský soud tak v řízení o žalobě stěžovatelky byl povinen pouze posoudit, zda stavba je skutečně v rozporu s územním plánem, což také učinil.

[27] Dále Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že psí útulek nelze podřadit pod, dle územního plánu v daném území přípustné, užití stavby pro chov drobných hospodářských zvířat. Je tomu tak již proto, že psa nelze za hospodářské zvíře považovat. Územní plán obce K.-B. pojem hospodářské zvíře nijak nedefinuje. Nejvyšší správní soud však v souladu se zásadou jednoty právního řádu zkoumal, zda a jak je tento pojem na jiných místech právního řádu České republiky.

[28] Podle § 3 písm. d) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání se hospodářským zvířetem rozumí „*zvíře chované pro produkci živočišných produktů, vlny, kůže nebo kožešin, popřípadě pro další hospodářské nebo podnikatelské účely, zejména skot, prasata, ovce, kozy, koně, osli a jejich kříženci, drůbež, králíci, kožešinová zvířata, zvěř a jiná zvířata ve farmovém chovu a ryby, včetně zvířat produkovaných jako výsledek genetických modifikací nebo nových genetických kombinací*“. Podle § 3 písm. c) zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů, se hospodářskými zvířaty rozumí „*zvířata využívaná převážně k chovu, výkrmu, práci a jiným hospodářským účelům, zejména skot, prasata, ovce, kozy, koně, osli a jejich kříženci, drůbež, běžci, králíci, kožešinová zvířata, zvěř ve farmovém chovu, ryby a jiní vodní živočichové, včely a včelstva*“.

[29] Je zjevné, že psy za hospodářská zvířata nelze považovat ani podle jedné z uvedených definic. Stěžovatelka nikdy netvrdila, že by psi v povolované stavbě měli sloužit jakýmkoliv hospodářským účelům. Naopak svou argumentaci zakládá na tom, že se jedná o zařízení pro opuštěné psy; jde tedy o stavbu, kde má být o psy pouze postaráno a nemají být žádným způsobem podnikatelsky či jinak hospodářsky využíváni. Závěr krajského soudu, že je povolovaná stavba v rozporu s územním plánem, je tudíž správný.

[30] Stěžovatelka však tvrdila, že zamítnutí její žádosti s tímto odůvodněním je formalistické a nezohledňuje veřejný zájem na existenci psího útulku v dané lokalitě. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že vedle základní zásady správní činnosti vyjádřené v § 2 odst. 4 správního řádu, tedy že správní orgány dbají toho, aby jimi přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem, je třeba mít na paměti i zásadu, že správní orgány postupují v souladu se zákony (§ 2 odst. 1 správního řádu). Zásada zákonnosti je odrazem obecného ústavního principu vyjádřeného v čl. 2 odst. 3 Ústavy, že státní moc lze vykonávat jen v případech, mezích a způsoby, které stanoví zákon. Pokud by správní orgány postupovaly tak, jak navrhuje stěžovatelka, a stavbu by povolily s odkazem na veřejný zájem, ačkoliv k jejímu povolení zjevně nejsou splněny zákonné podmínky, byla by zásada zákonnosti zcela popřena. Takový přístup by však umožňoval nepřípustnou svévoli správních orgánů.

[31] Jakkoliv lze tedy zřízení útulku pro opuštěné psy označit za obecně prospěšný čin, který může v dané lokalitě pokrývat potřebu po takovém zařízení, je i u takového zařízení třeba trvat na jeho zřízení a provozování v souladu s právními předpisy. Zvlášť významným předpokladem veřejného zájmu, k jehož doložení je stavebník stavby povinen, je soulad stavby s vydanou územně plánovací dokumentací (§ 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona). Obecně prospěšnou činnost nelze bez dalšího ztotožnit s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem ve smyslu § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona. Stěžovatelka by tedy útulek musela postavit buď na pozemku, kde to územně plánovací dokumentace připouští, nebo by mohla usilovat o změnu, popřípadě zrušení příslušné části územního plánu obce. Nemůže však po správních orgánech ani po soudech žádat, aby umožnily zřízení útulku na místě, kde to územní plán, tedy ani zákon, nepřipouští.

[32] Regulativy, jako součást obecně závazné vyhlášky schvalující územní plán, stanoví závazné části územního plánu. Toto vymezení znamená, že stavby pro jiný účel v dané lokalitě nelze realizovat. Je výlučným právem obce stanovit územním plánem urbanistickou koncepci, řešit přípustné či nepřípustné funkční využití ploch. Stavební úřad je povinen v řízení o povolení stavby požadavky závazné části územního plánu respektovat. Regulativy lze změnit zákonem stanovenou procedurou pro změnu územního plánu (srovnej rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2005, č. j. 9 Ca 187/2004 - 56, č. 1029/2007 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu dne 28. 5. 2009, č. j. 7 As 41/2008 - 201).

[33] Konečně Nejvyšší správní soud konstatuje, že ač stěžovatelka namítala porušení svých práv nabytých v dobré víře dle § 2 odst. 3 správního řádu, v žalobě ani v kasační stížnosti však neuvedla, v čem by tato její dobrá víra měla spočívat. Touto námitkou tedy nebylo možné se blíže zabývat.

[34] V posuzované věci dále nelze pominout, že stěžovatelka brojila žalobou pouze proti jednomu z důvodů nevyhovění její žádosti o dodatečné povolení stavby a to nesouladu stavby s územním plánem ohledně funkčního využití přístavby jako útulku pro psy, aniž by činila sporným také další důvody nevyhovění žádosti, a to zejména překročení limitu maximálně zastavěné plochy a obestavěného prostoru; nesplnění kritérií zahradního účelového objektu; nesplnění podmínky pro budování jiných větších objektů individuální

rekreace. Každý z těchto důvodů sám o sobě zakládá podmínky pro nevyhovění žádosti stěžovatelky o dodatečné povolení změny dokončené stavby. I kdyby stěžovatelka byla úspěšná ohledně výkladu přípustnosti využití stavby pro psí útulek, nebyla by žaloba důvodná pro naplnění dalších důvodů nevyhovění žádosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[35] Protože uplatněné stížnostní námitky nebyly důvodné, zamítl Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s.

[36] O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl druhým výrokem tohoto rozsudku podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s., dle nějž má na náhradu nákladů právo úspěšný účastník. Stěžovatelka úspěch v řízení neměla, a proto právo na náhradu nákladů nemá; žalovaný taktéž nemá na náhradu nákladů právo, protože mu žádné účelně vynaložené náklady nevznikly.

[37] Třetím výrokem soud v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. rozhodl, že osoby zúčastněné nařízení taktéž nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soud v řízení o kasační stížnosti neuložil žádnou povinnost, při jejímž plnění by takové náklady mohly vzniknout.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2018

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu